

една дума, нашиятъ калоферски младежъ, благодарение на своитѣ способности, на труда си и смѣлостта си, се издигналъ въ с. Знаменка като виденъ общественикъ и, за чудо, спестилъ доста парици.

Въ сѣщото село Христо Ботьовъ можалъ да се запознае съ Раковски и да се научи за българскитѣ бунтовници: Левски, Панайотъ Хитовъ, Хаджи Димитъръ, Стефанъ Караджа и т. н. Въ неговото въображение тѣзи наши народни борци и бунтовници противъ турската държава се рисували като хора-юнаци — войводи, високи, мустакати, храбри и непобедими, съ една дума — най-велики човѣци, които ще освободатъ България. И той си турилъ на умъ да се срещне съ тѣзи борци и да се запознае съ тѣхъ.

Христо Ботьовъ въ България.

Христо Ботьовъ желалъ да иде при юнацитѣ, но работитѣ така се докарали, че той най-първо трѣбвало да иде въ Калоферъ, за да види родителитѣ си. Презъ февруарий 1867 год. Ботьовъ миналъ Дунава и стигналъ въ Сливенъ. Въ тоя градъ той неочаквано се запозналъ съ прочутия на времето полякъ Михаилъ Чайковски, който билъ потурнакъ съ име Садъкъ-паша, та станалъ турски офицеръ, събралъ българи, сърби, гърци, поляци въ една конна дружина да се бие противъ Русия, която ужъ не била приятелка на славянитѣ. Ботьовъ поприказвалъ съ потурчения полякъ, но не одобрилъ работата му и си заминалъ за Калоферъ.

Стариятъ учитель Ботьо Петковъ не посрещналъ съ радостъ сина си, защото билъ изключенъ отъ Одеската гимназия и не завършилъ никакво образование. При това родителитѣ на Христа били много угрижени за другитѣ деца и скърбѣли, че първенецътъ имъ не може да имъ помогне съ нищо. Христо Ботьовъ прекаралъ нѣколко време въ Калоферъ, помагалъ нѣкога на баща си въ училище, скиталъ по балкана и разговарялъ